

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: BH Securities a.s., IČ 601 92 941, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 583/15, zast. Mgr. Pavlem Wenzlem, advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 15, proti žalovanému: Česká národní banka se sídlem Praha 1, Na Příkopě 28, o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 8.4.2010, vypraveno dne 15.4.2010, č.j. 2010/1098/110,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí bankovní rady české národní banky (dále též žalovaný nebo bankovní rada), kterým byl k jeho rozkladu proti rozhodnutí České národní banky (dále jen ČNB) ze dne 20.11.2009, č.j. 2009/9109/570 a na základě návrhu rozkladové komise ustanovené podle § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) změněno podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona a § 6 odst. 1 zákona č. 15/1998 Sb., o dohledu v oblasti kapitálového trhu a o změně a doplnění dalších zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o dohledu v oblasti kapitálového trhu) změněn, mimo jiné, výrok prvoinstančního rozhodnutí v písmenu „xiv“ tak, že žalobce dne 18.9.2007 provedl pokyn zákazníka Z. P. k nákupu 1000 kusů akcií ORCO PROPERTY GROUP S.A. (pokyn č. 9880014644500000) za cenu 2890 Kč, ačkoliv neprodleným obchodem na regulovaném trhu v systému SPAD mohl dosáhnout ceny příznivější pro zákazníka (dále jen pokyn zákazníka P.). Dále bankovní rada změnila výrok prvoinstančního správního rozhodnutí pod písmenem „xv“ tak, že žalobce dne 22.11.2007 provedl pokyn

zákazníka M. H. k prodeji 2 000 kusů akcií Erste Bank (pokyn č. 9880016823900000) za cenu 1 147 Kč, dne 22.11.2007 provedl pokyn zákazníka A. D. k prodeji 2000 kusů akcií Erste Bank (pokyn č. 9880016824200000) za cenu 1155 Kč, dne 28.11.2007 provedl pokyn zákazníka A. K. k prodeji 2000 kusů akcií Erste Bank (pokyn č. 988001697200000) za cenu 1 200 Kč, dne 29.11.2007 provedl pokyn zákaznice ARIVA spol. s r.o. k nákupu 2000 kusů akcií Erste Bank za cenu 1 239 Kč, v úmyslu obohatit se na úkor uvedených zákazníků tím, že obchody provedl na vlastní účet za ceny, které neodpovídaly cenám dosaženým účastníkem řízení v rámci vlastních obchodů se stejnými investičními nástroji na regulovaném trhu krátce před provedením pokynu zákazníka (dále jen pokyny zákazníků H., D., K. a ARIVA). Tím podle bankovní rady žalobce porušil u pokynu zákazníka P. povinnost stanovenou ust. § 15 odst. 1 písm. g) zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 30.6.2008 (dále jen zákon o podnikání na kapitálovém trhu) a ve vztahu k zákazníkům H., D., K. a ARIVA povinnost uloženou ust. § 15 odst. 1 písm. f) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, čímž se dopustil v obou případech správního deliktu podle § 157 odst. 7 písm. p) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, za což se mu ukládá podle § 157 odst. 2 písmo b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu peněžitá pokuta ve výši 1 250 000 Kč se stanoveným místem plnění a dobou splatnosti. Současně bylo rozhodnuto o náhradě nákladů správního řízení.

Žalobce v podané žalobě napadl výroky stran pokynu zákazníka P. (xiv) a pokynů zákazníků H., D., K. a ARIVA (xv) s tím, že správní orgány nesprávně zhodnotily závažnost jednání při rozhodování o uložení sankce a napadá tak výrok o uložení povinnosti k zaplacení peněžitě pokuty ve výši 1 250 000 Kč.

K oběma skutkům žalobce obecně namítal, že změnou výroků o skutečích nedošlo pouze k „kosmetické“ změně, jak se žalovaný snaží v odůvodnění rozhodnutí předeštit, ale údajné protiprávní jednání žalobce bylo rozhodnutím žalovaného popsáno jinak, odlišně a nově. V důsledku této změny byl žalobce zkrácen na svém právu vyjádřit se ke všem rozhodným okolnostem vytýkaného deliktního jednání a právo hájit se. Při dodržení zákonného postupu měl žalovaný dojít ke skutkovému a tedy i právnímu závěru, že se žalobce vytýkaného protiprávního jednání nedopustil a to by logicky ovlivnilo výši a druh ukládané sankce. V krajním případě mohl žalovaný dojít k závěru, že byl a jen dán tzv. liberační důvod ve smyslu § 192 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu.

Bez ohledu na výše uvedené žalovaný podle žalobce pochybil při stanovení sankce, neboť nepřihlédl ke všem rozhodným skutečnostem a na základě těch, ke kterým přihlédl, učinil nesprávné závěry vedoucí ke stanovení nepřiměřené sankce. Dále se žalovaný ve výroku o sankci vůbec nevypořádal s požadavky vyplývajícími ze zásady dle § 2 odst. 4 správního řádu, neboť z jeho rozhodnutí ani jeho odůvodnění nelze zjistit, jakými konkrétními úvahami se žalovaný řídil, jaké konkrétní skutkové případy vzal zohlednit a jak konkrétně zajistil, aby rozhodnutí, které žalobou žalobce napadá, bylo v souladu s § 2 odst. 4. Proto je podle žalobce rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalovaný konečně pochybil při rozhodování o sankci v tom, že zcela ignoroval tzv. prevenční funkci žalovaného rozhodnutí, neboť žalobci neuložil nápravná opatření, kdy by žalobci řekl, jak má pro futuro postupovat. K tomu žalobce poukázal na jednu ze zásad správního trestání, že teprve za nápravnými opatřeními by mělo následovat uložení peněžitě sankce. Pokud by žalovaný postupoval v souladu se zákonem, měl například na základě zásady dle § 2 odst. 4 správního řádu hledat řešení, které by bylo v souladu s veřejným zájmem, a které by primárně napomohlo tomu, aby se vytýkané protiprávní jednání neopakovalo. Pokud tak žalovaný, stejně jako prvoinstanční správní orgán, neučinil, pochybil, neboť sankce uložená žalobci je nepřiměřená a nenaplnňuje účel sledovaný zákonem.

Dále žalobce obecně shrnul, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí neprovedl dokazování v rozsahu požadovaném správním řádem, učinil nesprávné skutkové závěry,

učinil skutkové závěry, které nemající oporu ve spise, a v důsledku toho učinil nesprávné právní závěry o tom, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, v důsledku toho nesprávně stanovil sankci a proto je jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné v rozsahu žalobou napadených výroků a zejména v rozsahu výroku o sankci. Dále protože žalovaný řádně a správně nekorigoval shodné vady prvoinstančního rozhodnutí, byl žalobce zkrácen na svých právech. Již je z tohoto důvodu musí být žalobou napadené rozhodnutí zrušeno.

K případu zákazníka P žalobce konkrétně namítal, že žalovaný vycházel ze skutkového zjištění, na němž nemohl správně vystavit své skutkové a právní závěry, jeho rozhodnutí je v daném rozsahu nepřezkoumatelné, protože pro posouzení věci byly relevantní tzv. údaje o „prodejních“ kotacích, které však žalovaný nezjistil, tedy ani nehodnotil. Žalobce zdůraznil, že pokyn zákazníka P. k nákupu 1 000 kusů akcií společnosti ORCO PROPERTE GROUP S.A. ze dne 18.9.2007 (dále jen pokyn zákazníka P.) byl limitován co do požadovaného počtu kusů akcií, jakož i do ceny. Žalobce nikdy nezpochyboval, že při rozdělení předmětného pokynu při souběhu určitých okolností mohl takový pokyn být uspokojen za cenu pro zákazníka příznivější, avšak již proti prvoinstančnímu rozhodnutí brojil a stejně tak brojí proti žalovanému rozhodnutí v tom smyslu, že uvedený možný postup byl pouhou možností, ale nezaručoval jistotu, že se stane skutečností, a proto byl rizikový. Žalobce připustil, že pokud by se sečetla výsledná cena dvou hypotetických oddělených postupných nákupů, mohla by celková konečná cena být pro zákazníka příznivější. Avšak, skutečnost, že součet výsledných cen dosažených dvěma hypotetickými obchody by byl nižší než cena dosažená při jediném nákupu, ještě neznamená, že by se nákupy předmětných akcií také úspěšně uskutečnily. Zjednodušeně platí, že pokud by příslušný makléř žalobce rozdělil provedení jednoho nákupního pokynu uvedeného zákazníka do dvou oddělených nákupních pokynů, znamenalo by to, že by musel zadat dva oddělené nákupní pokyny. Takové zadání znamená, že by nejprve musel makléř zadat jeden nákupní pokyn a teprve poté druhý nákupní pokyn. Zadání dvou pokynů současně není možné a v podstatě tak vzniká časová prodleva, třebaže minimálně krátká, tzn. že do zadání druhého pokynu může, ale samozřejmě nemusí, dojít ke změně podmínek trhu. Podstatné přitom je, že změnu podmínek na trhu může vyvolat i realizace první části rozděleného pokynu. Při zadávání druhého pokynu, resp. druhé části rozděleného pokynu, již nemusí na trhu platit podmínky, které platily při zadání pokynu prvního, a to přes to, že v době zadání prvního pokynu objektivně existovaly podmínky, za kterých by bylo lze uskutečnit i druhý oddělený pokyn, avšak jen pod podmínkou, že by byly zadány současně. Zisku zákazníka může být dosaženo jen tehdy, pokud se určitý obchod vůbec uskuteční. A riziko neprovedení zákaznickova pokynu je vážným rizikem, které musí obchodník s cennými papíry při provádění pokynů zákazníků zohledňovat. K tomu žalobce poukázal na znění výroku I. bodu (i) žalovaného rozhodnutí, který není touto žalobou napadán, a kde žalovaný popisuje jiné jednání žalobce, které také posuzuje jako protiprávní. Konkrétně „prováděl některé pokyny zákazníků na organizovaném trhu tak, že směřoval na organizovaný trh nákupní pokyny s nižší limitní cenou, než stanovil zákazník a prodejní pokyny s limitní cenou vyšší, než byla zákazníkem stanovená limitní cena, čímž vystavoval zákazníky riziku neprovedení pokynů“. V odůvodnění k tomu žalovaný uvedl, že „pokyny nelze provádět stanovením jiných cenových limitů než stanoví zákazník, neboť vývoj trhu nelze spolehlivě předvídat a očekávání, že tržní podmínky v budoucnu budou odpovídat účastníkem řízení, tj. žalobcem, nastaveným limitům pokynu není odůvodněné. Účastník řízení porušil povinnost jednání s odbornou péčí již tím, že zákazníka vystavil riziku neprovedení pokynu“. Podle žalobce tak nelze přijmout závěr, že se dopustil správního deliktu tím, že zákazníkům nákupní pokyn nerozdělil a neprovedl pokyn postupně, ve dvou částech. Nesmí-li žalobce vystavovat zákazníka riziku neprovedení jeho pokynu tím, že by měnil zákazníkem stanovené cenové podmínky, tj. cenové limity pokynu, není jediného

důvodu, proč neaplikovat stejné pravidlo i na povinnost žalobce nevystavovat zákazníka riziku neprovedení jeho pokynu tím, že by měl zákazníkem stanovené množstevní podmínky (objemové limity) pokynu. Pokud by žalobce předmětný zákaznický pokyn rozdělil, musel by spoléhat na to, že i při provádění další části rozděleného pokynu budou trvat podmínky, které platily v okamžiku zadání první části rozděleného pokynu, ale na to žalobce spoléhat nesmí. Tím, že žalobce uvedený pokyn nerozdělil, zákazníka žádnému riziku nevystavil. A tím, že uvedený zákaznický pokyn žalobce v plném rozsahu a dle všech podmínek zadaných zákazníkem splnil, dostal žalobce všem svým povinností, zejména pak povinností jednat s odbornou péčí. Žalovaný žalobci podsouvá, že měl predikovat vývoj trhu, což však v jiných případech jednání postižených žalovaným v rozhodnutí žalobci vytkl. Podle žalobce tak žalovaný učinil nesprávné skutkové i právní závěry. Žalobce neporušil svou povinnost jednat s odbornou péčí a tedy nejednal protiprávně a nemohl se dopustit správního deliktu. Proto je žalované rozhodnutí ve zde vytýkaném rozsahu nesprávné a nezákonné, a to jak ve výroku o skutcích, tak ve výroku o sankci. Změnou výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí ohledně provedení výše uvedeného nákupního pokynu zákazníka P. byl žalobce zkrácen ve svých právech. Žalovaný svým postupem porušil právo žalobce vyjádřit se ke všem relevantním skutečnostem. Nad to je žalované rozhodnutí v rozsahu napadeného výroku nepřezkoumatelné a proto je nesprávné a nezákonné.

K pokynům zákazníků H., D., K. a ARIVA žalobce konkrétně namítal nesprávnost, nepřezkoumatelnost a nezákonnost závěrů žalovaného rozhodnutí. Žalovaný si neopatřil všechny podklady, které byly nezbytné pro rozhodnutí ve věci, když žalobce již ve svém rozkladu poukazoval na důkazy, které si žalovaný mohl a měl opatřit, ale neopatřil. A to zejména ohledně zavinění (úmyslu), respektive pohnutky jednání žalobce. Žalovaný vyhodnotil všechny případy realizace čtyř pokynů různých zákazníků jako jednání de iure i de facto identická, přičemž je v podstatě posuzoval jako dílčí útoky jednoho a téhož protiprávního jednání (jako jednání v jednočinném souběhu). Podle žalobce se čtyři případy dělí na dvě skupiny, které jsou z hlediska podobnosti skutkového průběhu výrazně odlišné. První naznačenou skupinu představují případy provedení pokynu zákazníka H. a zákazníka D., kdy oba pokyny byly uskutečněny dne 22.11.2007. Druhou skupinu představují případy provedení pokynů zákazníka K. ze dne 28.11.2007 a zákazníka ARIVA spol. s r.o., ze dne 29.11.2007. Pokud jde o okolnosti provedení pokynů zákazníka H., žalobce výslovně a zcela odkázal na svou skutkovou a právní argumentaci k tomuto konkrétnímu obchodu, která je uvedena na straně 26 a 27 rozkladu proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Z popisu rozhodných okolností, které v rozkladu uvedl, plyne, že v okamžiku, kdy žalobce, resp. jeho makléř, uskutečnil tzv. obchod na svůj vlastní účet, nedisponoval informací o zákaznickově neprovedeném pokynu a tedy neporušil žádnou svou povinnost. Tedy skutkový závěr je v rozporu se závěry žalovaného. Pokud by žalobci bylo při striktně formálním výkladu přičítáno protiprávní jednání, neodpovídal by žalobce za správní delikt ve smyslu § 192 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu. K tomu však žalovaný nepřihlédl a pochybil, když setrval na nesprávných skutkových i právních závěrech prvoinstančního rozhodnutí, přičemž se nesprávně vypořádal s argumentací žalobce v rozkladu. Ke konkrétním okolnostem pokynu

D.	žalobce	opět
----	---------	------

odkázal na argumentaci v rozkladu proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Znovu tvrdil, že skutkový průběh případu byl i zde jiný. V okamžiku, kdy žalobce, resp. jeho makléř uskutečnil tzv. obchod na svůj vlastní účet, nedisponoval informací o zákaznickově neprovedeném pokynu a tedy neporušil žádnou svou povinnost. Skutkový závěr je tak v rozporu se závěry žalovaného. Při formálně striktním výkladu by žalobce neodpovídal správní delikt ve smyslu § 192 odst. 1 citovaného zákona. Ani zde k tomu žalovaný nepřihlédl. Žalovaný v podstatě setrval na nesprávných skutkových i právních závěrech

prvoinstančního rozhodnutí. Ke konkrétním okolnostem provedení pokynu zákazníků K. a ARIVA žalobce znovu poukázal na svou skutkovou a právní argumentaci v rozkladu. Žalobce v rozkladu uznal určité pochybení, avšak současně poukázal na opatření k nápravě, které přijal. I zde žalovaný pochybil, když ve svém rozhodnutí ohledně předmětných dvou obchodů setrval na nesprávných skutkových i právních závěrech prvoinstančního rozhodnutí, přičemž se vůbec nebo nesprávně vypořádal s argumentací žalobce v rozkladu.

Ve vztahu ke všem výše uvedeným případům provedení zákaznických pokynů žalobce opakovaně zdůraznil, že zásadní rozpor ve skutkovém hodnocení obchodů plyne z nesprávného hodnocení a pochopení faktického fungování systému přijímání pokynů zákazníků, jejich zadávání do vnitřního systému žalobce a do obchodního systému burzy. Na to žalobce poukázal již v rozkladu s tím, že každý pokyn (ve všech případech se jednalo o pokyn telefonický) musí být ručně přepsán do počítače a následně odeslán do systému segmentu trhu. Logicky vzniká prodleva mezi obdržením telefonického pokynu a jeho zápisu do informačního systému. Dále v některých posuzovaných případech vznikla další časová prodleva spojená s odesláním pokynu ze systému žalobce do systému organizátora trhu. Žalovaný postupoval nesprávně, když k uvedeným skutečnostem, plynoucím z faktické podstaty fungování obchodního systému žalobce, nepřihlédl. Nadto pochybil žalovaný, když neprovedl jako nadbytečné ty důkazy, které žalobce na podporu svých tvrzení navrhl. Žalobce zdůraznil, že podle žalovaného nebylo prokázáno, že by příslušný makléř žalobce využil příslušnou zneužitelnou informaci o dosud neprovedeném zákaznickém pokynu, proto považoval za zarážející, pokud žalovaný došel k závěru, že makléři žalobce jednali protiprávně v úmyslu obohacovat se na úkor zákazníka. Vždyť úmysl musí v sobě implicitně zahrnovat jednání, kdy žalobce musel vyhodnotit údaje o tom, za jakou cenu uskuteční příslušný zákaznický pokyn tak, aby se žalobce mohl obohatit. Pokud žalovaný došel k závěru, že nebylo prokázáno, že by makléř žalobce příslušnou informaci využil, pak žalovaný nemohl dojít k závěru, že makléř žalobce jednal v úmyslu tak, jak je popsán v této části výroku žalovaného rozhodnutí. Pokud tak žalovaný učinil, je takový závěr vnitřně rozporný, nesprávný a nemá oporu v provedeném dokazování. Realizace výše uvedených čtyř konkrétních zákaznických pokynů nebyla vedena žádným jednotícím úmyslem ani záměrem. I kdyby tedy v uvedených případech šlo vždy o protiprávní jednání, což ovšem nešlo, závažnost těchto protiprávních jednání by byla nižší, než jakou dovodil žalovaný. Závěry žalovaného, jimiž všechny čtyři obdobné případy hodnotil jako obdobné, nemohou obstát, neboť uvedené případy je třeba z hlediska obdobnosti rozdělit přinejmenším do dvou různých kategorií. Žalobce nesouhlasil se stanoviskem žalovaného stran úzké časové souvislosti předmětných obchodů i toho, že ve všech vytýkaných případech žalobce přiznal svým zákazníkům cenu horší, než jaké dosáhl sám při obchodování na vlastní účet. Tyto závěry žalobce považoval za nesprávné. Žalovaný měl provést alespoň některé důkazy, které žalovaný v rozkladu navrhoval, zejména výsledky příslušných makléřů. V zájmu řádného posouzení a rozhodnutí věci měl posoudit obsah a důsledky jiných důkazů, které mohly, ale také nemusely, přivodit ve věci jiné rozhodnutí. Provedení čtyř zákaznických pokynů v časovém rozmezí 7 dnů a různými makléři lze jen těžko považovat za jednání, která by byla za podmínek běžného fungování obchodníka s cennými papíry možné považovat za časově blízce související. Takový závěr je mimo realitu. Jedinou možností, jak ji ověřit, by bylo provést další dokazování. V úvahu tedy přicházelo, kromě výsledku příslušných makléřů, provést důkaz větším počtem obchodů s předmětným cenným papírem v daném období. Závěr žalovaného, že provedení jiných důkazů by ve věci nepřineslo jiné poznatky, je podle žalobce nepodložený a nezákonný. Při zohlednění všech podmínek, za nichž prováděl žalobce vytýkané pokyny zákazníků, žalobce neporušil žádnou svou povinnost. Žalovaný pochybil, pokud své nesprávné skutkové závěry ve věci vystavil toliko na jediné skupině důkazů, přičemž ostatně a priori vyloučil s poukazem, že by ve věci nepřinesly jiné poznatky. I kdyby

žalobce připustil, že z hlediska objektivní odpovědnosti v některých případech vytýkaných jednání skutečně došlo k porušení jeho povinnosti, má zato, že je třeba aplikovat ust. § 192 odst. 1 citovaného zákona. Změnou výrokové části rozhodnutí ohledně jednání původně označovaných prvoinstančním rozhodnutím jako tzv. front running byl žalobce zkrácen ve svých právech. Žalobce namítl, že v rozsahu změny popisu předmětného skutku příslušné části žalovaného rozhodnutí a to ve vztahu k tzv. úmyslu obohacovat se na úkor klientů se příslušné úvahy správního orgánu staly až součástí žalovaného rozhodnutí, a proto neměl možnost vyjádřit se k takovým úvahám v rámci rozkladu. Žalovaný porušil změnou výroku rozhodnutí právo žalobce vyjádřit se ke všem relevantním skutečnostem, a proto jeho rozhodnutí nesprávné a nezákonné a má být zrušeno.

Žalobce dále vznesl žalobní důvody proti uložené pokutě. K tomu plně odkázal na svou argumentaci uvedenou v rozkladu. Za podstatu nesprávnosti a nezákonnosti výroku o sankci považoval primárně to, že rozhodnutí žalovaného je nesprávné v rozsahu výroku o skutcích. Nesprávnost žalovaného rozhodnutí v rozsahu výroku o sankci nespočívá v aplikaci absorpčního principu, ale v tom, které jednání považoval žalovaný, a před ním prvoinstanční orgán, za nejzávažnější protiprávní jednání. Jsou-li žalobou napadené části rozhodnutí v rozsahu výroků o skutcích nesprávné a nezákonné, a považoval-li žalovaný tato jednání žalobce za nejzávažnější, pak jsou nesprávné i úvahy žalovaného, jimiž se řídil při stanovení druhu a výše sankce, konkrétně peněžité pokuty ve výši 1.250.000,- Kč. Dále žalobce poukázal na další nesprávnosti, kterých se žalovaný dopustil v rámci svých úvah o polehčujících a přitěžujících okolnostech. Podle žalobce žalovaný nesprávně zohlednil všechny tzv. polehčující okolnosti, zejména účinnou spolupráci žalobce v průběhu správního řízení, stejně jako opatření k nápravě, která žalobce již v průběhu řízení přijímal a zaváděl do praxe. Shodně to platí i ohledně opatření, které žalobce přijal ohledně nápravy následků ve vztahu k zákazníkům K. a ARIVA. Žalovaný dále při ukládání sankce pochybil v tom, že vzal nesprávně v potaz tzv. deliktní minulost žalobce a v tomto rozsahu je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce připustil, že byl v minulosti postižen za správní delikty a že tato skutečnost může být brána v potaz i jako okolnost přitěžující. Namítl však, že úvaha žalovaného je ryze formální a jeho rozhodnutí má vady stran vztahu a významu konkrétního minulého deliktního jednání ve vztahu k jednání nyní posuzovanému. Další nesprávnosti se žalovaný podle žalobce dopustil v případě, že vzal v potaz velikost a význam žalobce na trhu, kdy žalovaný přijal za správný závěr prvoinstančního rozhodnutí. Z žalobou napadeného rozhodnutí se nepodává na základě jakých konkrétních okolností a údajů žalovaný uvedený závěr přijal. Žalovaný v odůvodnění sice uvádí konkrétní parametry, které údajně hodnotil, ale odůvodnění rozhodnutí současně zcela postrádá srovnání takovýchto konkrétně zjištěných parametrů týkajících se žalobce s obdobnými konkrétně zjištěnými parametry týkajícími se jiných obchodníků s cennými papíry. V neposlední řadě žalobce k výroku o sankci vytkl, že je nepřezkoumatelný z hlediska toho, jak se žalovaný vypořádal se svou povinností dle § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého má správní orgán dbát, aby ve skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovaný se sice s touto námitkou žalobce v rozkladu pokusil vypořádat, ale učinil tak nedostatečně. Odkázal na nespecifikovaná uveřejňovaná rozhodnutí, ale taková úvaha je absolutně nepřezkoumatelná, neboť neodkazuje na žádná konkrétní rozhodnutí.

Žalobce dále v žalobě navrhl dokazování s tím, že všechny důkazní prostředky s výjimkou výsledků makléřů žalobce, jsou již součástí správního spisu ve věci, v níž bylo vydáno žalované rozhodnutí.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Z opatrnosti pak navrhl, aby v případě, že soud neshledá důvody pro zrušení rozhodnutí postupem podle § 78 odst. 2 s.r.s. rozhodl o upuštění od uložení peněžité pokuty, případně jí snížil v zákonem dovolených mezích.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný k žalobním důvodům obecně konstatoval, že tato část žaloby je v převažující většině shrnutím žalobních námitek, které žalobce dále konkretizuje a pro jejich obecnost je nelze v této části žaloby považovat za způsobilé žalobní body. Lze se vyjádřit pouze k tvrzení, že žalovaný příliš akcentoval represivní úlohu sankce, kterou měl uložit pouze po nesplnění opatření k nápravě. K tomu žalovaný konstatoval, že protiprávní jednání žalobce nebylo vzhledem k jeho závaznosti možné pominout bez uložení peněžité sankce. Porušení povinnosti spočívající v poškozování zákazníků arbitrárním stanovováním cen pak nelze řešit uložením opatření k nápravě. To by nemohlo být konkrétní a omezilo by se pouze na konstatování, že žalobce má dodržovat povinnosti stanovené zákonem. Taková povinnost je však žalobci snadno seznatelná ze zákona. Žalovaný připustil, že určité sektorové zákony umožňovaly uložení peněžité sankce v řadě porušení povinností teprve poté, co nebylo splněno opatření k nápravě. Takový postup by však musel být v zákoně výslovně uveden, což neodpovídá tomu, jak byl postih správních deliktů vymezen v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu. Žalobce navíc sám opakovaně uvádí, že řadu opatření k nápravě přijal sám a dobrovolně a není proto zřejmé, jaký smysl by nápravná opatření v posuzovaném případě měla.

K pokynu zákazníka P. žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Dále připustil, že pojem „nákupní kotace“ není příliš šťastným výsledkem jinak dobře míněné snahy zpopularizovat pojem pro účely rozhodnutí o rozkladu, zejména za okolností, kdy pro stejnou skutečnost použil správní orgán prvního stupně pojem prodejní kotace. Žalovaný použil pojem nákupní kotace z pohledu zájemce, který by chtěl v systému SPAD nakoupit cenné papíry a reagovat tak na kotaci tvůrce trhu k prodeji. Přesnější je samozřejmě použití pojmu prodejní kotace z pohledu tvůrce trhu, který tím vyjadřuje ochotu za jím stanovenou cenu jakémukoliv zájemci cenný papír prodat. Podle názoru žalovaného se však jedná spíše o nedorozumění, než o chybu, která by měla být na újmu zákonnosti napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že žalovaný pouze rekapituluje skutková zjištění správního orgánu prvního stupně, ke kterým připojuje souhlasný komentář, a vypořádává se na základě jinak nesporných skutkových zjištění s námitkami účastníka řízení. Žalovaný nato setrval na argumentaci, kterou uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí.

K pokynům zákazníků H., D., K. a ARIVA, tj. k tzv. střetu zájmů, žalovaný odkázal na důvody svého rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které ve vyjádření k žalobě znovu uvedl. Měl za to, že důkazy jsou dostatečné, aby odůvodnily alespoň závěr o nepřímém úmyslu žalobce. Uvedené důkazy postačují, aby byly učiněny podstatné skutkové závěry, které jsou podle mínění žalovaného nezvratné. Výsledky makléřů nemohly přinést žádná nová a z hlediska předmětu řízení podstatná skutková zjištění, ani nemohly stávající skutková zjištění účinně zpochybnit. Žalovanému není zřejmé, co by mělo být prokázáno provedením důkazu větším počtem obchodů. Z hlediska odpovědnosti žalobce za správní delikt spáchaný vytykánymi skutky není vůbec významné, v kolika případech nebyla zjištěna nebo zjišťována pochybení a zabývat se spekulacemi, zda žalobce obvykle provádí obchody v souladu s právními předpisy, a zda je takové jednání důsledkem převažující poctivosti žalobce, nebo naopak nedostatkem vhodné příležitosti či příliš úzce zaměřené kontroly. Žalobce není vytykáno systémové selhání, ale porušení pravidel se zákazníky v jednotlivých konkrétních případech. Podstatné z hlediska sankčního řízení je proto hodnocení zjištěných případů porušení právních povinností. Žalovaný odmítl argumentaci žalobce, že jednotlivým

jednáním chybí potřebné jednotící prvky. Uvedl, že obchody byly provedeny v rozmezí několika dnů, na vlastní účet žalobce a jednotícím záměrem bylo obohacení se žalobcem na účet zákazníků stanovením ceny investičních nástrojů, která byla výrazně pod cenou, za kterou sám žalobce na regulovaném trhu obchodoval. Dílčí rozdíly nemohou mít vliv na posouzení jednání žalobce jako pokračujícího správního deliktu. Jedná se jednoznačně o podobný způsob provedení. Provoz obchodníka s cennými papíry také není nijak výjimečný v tom ohledu, že by rozmezí několika dnů přerušovalo časový jednotící prvek. Žalobce ostatně nijak nekonkretizuje, v čem taková výjimečnost jeho provozu spočívá, aby ji bylo třeba brát v potaz. K poukazu na § 192 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal, že by takové úsilí sám aktivně vyvinul. Ze zjištěných skutečností je zřejmé, že vyšší ceny pro zákazníky stanovoval vědomě. Námitku tak nepovažuje za opodstatněnou. K tvrzení, že žalobce neměl možnost vyjádřit se ke skutečnostem uvedeným ve výroku rozhodnutí o rozkladu, kterým bylo změněno prvostupňové rozhodnutí, žalovaný uvedl, že u skutku týkajícího se provedení pokynu zákazníka P., žalované rozhodnutí pouze ve výroku upřesnilo skutková tvrzení obsažená v odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu. Jako nepodstatné bylo vypuštěno tvrzení o využití informace o pokynu zákazníka, které nemělo žádný význam pro závěr o rozdílném stanovení ceny a nebylo ani dostatečně prokázáno, a bankovní rada ve výroku rozhodnutí o rozkladu pouze specifikovala, v jakém konkrétním počinání žalobce spočíval střet zájmů, který formuloval obecně správní orgán prvního stupně. Změna znamenala přesun skutkových tvrzení správního orgánu prvního stupně z odůvodnění jeho rozhodnutí do výroku žalobou napadeného rozhodnutí o rozkladu. Důvody změny jsou uvedeny na straně 19 žalovaného rozhodnutí. Jednalo se o dílčí nápravu určitých nepřesností správního orgánu prvního stupně a taková změna je v souladu s § 90 odst. 1 písmo c) správního řádu. Žalovaný svůj postup považoval za vhodný z důvodu procesní ekonomie, neboť nespátřil důvod pro vracení věci správnímu orgánu k novému řízení, aby v novém rozhodnutí provedl pouze formální změny ve výroku a změny odůvodnění tam, kde se dílčí právní názor odvolacího orgánu liší od názoru prvního stupně.

K pokynům zákazníků H. a D. žalovaný poukázal na str. 19 svého rozhodnutí s tím, že podstatou upřednostnění zájmů žalobce před zájmem zákazníka byly obchody prováděné z vlastní knihy žalobce za nevýhodné ceny pro zákazníka. Zneužití informace o zadaném pokynu zákazníka je podstatou front runningu jako jiné nekalé obchodní praktiky spočívající v tom, že obchodník s cennými papíry využívá znalost o parametrech pokynů zákazníků k obchodům se třetími stranami. To byl však pouze nesprávný dílčí skutkový závěr prvoinstančního správního orgánu. Podstata upřednostnění vlastního zájmu, jak neponechal správní orgán prvního stupně bez povšimnutí a uvedl na stranách 35 a 36 svého rozhodnutí, byl obchod na vlastní účet s arbitrárním stanovením nevýhodnější ceny pro zákazníka, než účastník řízení sám a vlastními obchody dosahoval na regulovaném trhu. Za takových okolností nemá význam zkoumat, zda k takovým vlastním obchodům na regulovaném trhu účastník řízení ještě zneužíval informace o podaných pokynech zákazníků. K upřednostnění vlastního zájmu již došlo samotným stanovením nevýhodnější ceny pro zákazníka v rámci obchodu na vlastní účet žalobce a další skutková tvrzení jsou podružná. Za těchto okolností je zjevně vyloučeno dovolávat se důvodů zbavujících žalobce odpovědnosti.

K pokynům zákazníků A. K. a ARIVA uvedl, že se jedná o neurčitá tvrzení, neboť žalobce především neuvedl, jaký vztah může mít prodleva k jednotlivým skutkovým závěrům žalovaného, v kterých případech měla časová prodleva vzniknout, o jak dlouhou se mělo jednat, jakými konkrétními okolnostmi měla být způsobena a jak tato skutečnost vyvrací konkrétní, provedenými důkazy podložená tvrzení. Časová prodleva při vkládání dat do systému může být spíše v neprospěch žalobce, neboť dokládá logický závěr, že osoba vkládající data do systému již má konkrétní představu o jejich podobě. Vztaheno ke

konkrétnímu případu, žalobce měl ještě před vložení vlastních kotací do systému burzy zcela jasnou představu o tom, v jakém množství a za jakou cenu bude na regulovaném trhu akcie nabízet. Nabízel-li žalobce současně a průběžně na trhu akcie za vyšší cenu, těžko se hledá vysvětlení, proč je ve stejné době nakupoval od zákazníků za cenu nižší a jaký vztah k této skutečnosti mohou mít tvrzené časové prodlevy. Žalobce v této části žaloby neuvádí, jaké důkazy měly být provedeny a co z nich mělo vyplynout. Nekonkrétní tvrzení žalobce nemohou zpochybnit ani správnost ani zákonnost rozhodnutí.

K sankci žalovaný sdělil, že se správní orgány obou stupňů zabývaly všemi zákonnými kritérii a poukázal ve stručnosti a bez doplňujícího komentáře na strany 43 až 45 prvostupňového rozhodnutí a na strany 22 a 23 rozhodnutí o rozkladu. Zde jsou vypořádány též veškeré námitky, které žalobce včlenil jako žalobní body do své žaloby. V prvostupňovém rozhodnutí jsou tak zhodnoceny jak polehčující, tak přitěžující okolnosti a postavení žalobce. Rozhodnutí o rozkladu se důsledně vypořádává s jeho argumentací. Obecný odkaz na publikovaná rozhodnutí žalovaného byl pouze reakcí na zcela nekonkrétní námitku žalobce na straně 35 doplnění rozkladu z 20.1.2010, kde žalobce zmínil, že správní orgán dbá, aby při rozhodování při stejných skutkových okolnostech nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovaný poukázal na svoji rozhodovací praxi s tím, že obdobné nedostatky, jaké byly zjištěny u žalobce, byly v minulosti stíhány mnohem přísněji. Požadavek žalobce, aby odůvodnění sankcí ve správních rozhodnutích obsahovaly podrobný exkurs do minulé rozhodovací praxe, zjevně přesahuje požadavky správního řádu na rozsah odůvodnění. Tím spíše, že žalobce sám v doplnění rozkladu žádné skutkově obdobné případy neuvedl. Nebylo proto jasné, z jakých podkladů čerpal žalobce své závěry o nerovném přístupu ČNB. Za takových okolností byl žalobce pouze obecně odkázán na rozhodnutí, která žalovaný uveřejňuje na svých webových stránkách, aby se žalobce sám přesvědčil, že sankce nebyla nepřiměřená. Takový postup však není vadou rozhodnutí, nemůže tedy být příčinou jeho nepřezkoumatelnosti. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

V písemné replice k vyjádření žalovaného žalobce podáním ze dne 31.3.2011 argumentoval obdobně jako v podané žalobě a setrval na svém žalobním návrhu.

Soud věc projednal bez nařízení ústního jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci takový postup soudu navrhovali.

Soud přezkoumal zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právní stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není opodstatněná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 15 odst. 1 písm. f), g) zákona o podnikání na kapitálovém trhu v rozhodném znění obchodník s cennými papíry (f) nelze-li se vyhnout střetu zájmů, je povinen dát přednost zájmům zákazníka před zájmy vlastními a při střetu zájmů zákazníků musí jednat spravedlivě, g) plní pokyny zákazníků za nejlepších podmínek a vyřizuje je v pořadí, v jakém je přijal.

Podle ust. § 157 odst. 1 písm. p), odst. 2 písm. a), b) téhož zákona obchodník s cennými papíry se dopustí správního deliktu tím, že (p) poruší pravidla jednání se zákazníky (§ 15), Za správní delikt obchodníka s cennými papíry se uloží pokuta do

a) 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f),

b) 20 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. g) až s).

Podle ust. § 192 odst. 1, 2 téhož zákona právnická osoba neodpovídá za správní delikt, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby zabránila porušení právní povinnosti. (2) Při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Žalobce předně namítal (bod 5 žaloby), že žalovaný porušil procesní práva žalobce tím, že změnil výroky o skutcích, nejednalo se o pouhou kosmetickou změnu, ale o jiné odlišné a nové popsání protiprávního jednání, čím byl žalobce zkrácen ve svém právu vyjádřit se ke všem rozhodným okolnostem vytýkaného deliktního jednání, zkrácen ve svém právu hájit se. Při zachování a dodržení zákonného postupu měl žalovaný dojít ke skutkovému a následně tedy i právnímu závěru, že se žalobce protiprávního jednání nedopustil. Takovýto závěr by logicky ovlivnil i úvahy žalovaného ohledně druhu a výše ukládané sankce. Ohledně některých skutků popsanych ve výrocích měl žalovaný dojít k závěru, že byl a je dán tzv. liberační důvod ve smyslu § 192 odst. 1 zákona o kapitálovém trhu, což by mělo význam při stanovení sankce. Žalovaný chyboval při stanovení sankce, a proto je výrok o sankci nezákonný. Žalovaný také pochybil, když nepřihlédl ke všem rozhodným skutečnostem a na základě těch, ke kterým přihlédl, učinil nesprávné závěry vedoucí ke stanovení nepřiměřené sankce. Podle žalobce se žalovaný ve výroku o sankci nevypořádal se zásadami dle § 2 odst. 4 správního řádu. Jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Při rozhodování o sankci zcela ignoroval tzv. prevenční funkci rozhodnutí, neuložil žalobci žádná nápravná opatření, jak by měl žalobce pro futuro postupovat. Správní orgány obou stupňů pochybily, neboť sankce uložená výrokem je nepřiměřená a nenaplnuje účel sledovaný zákonem. Žalovaný neprovedl dokazování v rozsahu požadovaném správním řádem, protože učinil nesprávné skutkové závěry, protože učinil také skutkové závěry nemající oporu ve spise, a v důsledku toho učinil nesprávné právní závěry o tom, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, nesprávně stanovil sankci jeho rozhodnutí je v rozsahu napadaných výroků a zejména v rozsahu výroku o sankci nepřezkoumatelné. Žalovaný nekorigoval vady prvoinstančního rozhodnutí a proto je rozhodnutí žalobou napadené nezákonné. Žalobce byl zkrácen na svých právech.

K tomu soud uvádí ve shodě se stanoviskem žalovaného v písemném vyjádření k žalobě, že takto formulované body jsou obecné a postrádají konkrétní vymezení porušení zákona žalovaným. Takové žalobní body nejsou způsobilé k projednání a soud proto přistoupil k přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k vytýkanému protiprávnímu jednání žalobce a k sankci, která byla za toto protiprávní jednání žalobce uložena, a dopěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, ale naopak obsahuje konkrétní skutková zjištění, z nichž žalovaný učinil právní závěry, které mají oporu ve spisovém materiálu a jeho úvaha o sankci, kterou žalobci za protiprávní jednání, jenž se dopustil uložil, je logická, podložená skutkovými zjištěními, pro které si žalovaný i správní orgán I. stupně opatřili dostatek důkazů a ze kterých vyvodili právní závěry, které jsou v souladu se zákonem. Pokud žalobce v obecné poloze poukazoval na liberační důvod uvedený v § 192 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu soud ve shodě se správními orgány obou stupňů neshledal naplnění ust. § 192 odst. 1 citovaného zákona, neboť v průběhu správního řízení, které vyústilo ve vydání rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, nebylo zjištěno, že by žalobce neodpovídal za správní delikt, neboť nebylo prokázáno, že by vynaložil veškeré úsilí, které by bylo možno požadovat, aby zabránil porušení právní povinnosti. Zákon o kapitálovém trhu ani nepředpokládá uložení opatření k nápravě, po kterém žalobce volá, ale naopak porušení právní povinnosti podle § 157 odst. 1 písm. p) ve spojení s § 15 odst. 1 písm. f), g) zákona o podnikání na kapitálovém trhu postihuje pokutou

podle ust. § 157 odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu pokutou až do výše 20 000 000 Kč. Soud proto tuto žalobní námitku nepovažuje za opodstatněnou.

Ke konkrétní žalobní námitce ohledně provedení pokynů zákazníka P. (bod 6 žaloby), kde žalobce zejména namítal, že žalovaný vycházel ze skutkových zjištění, na nichž nemohl správně vystavit své skutkové a právní závěry, protože pro posouzení věci byly relevantní tzv. údaje o prodejních kotacích, nikoliv o nákupních kotacích, jak žalovaný uváděl, prodejní kotace žalovaný nezjistil, tedy ani nehodnotil a proto jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Podle žalobce byl pokyn zákazníka P. limitován co do požadovaného počtu kusů akcií, jakož i co do ceny, při rozdělení pokynu by při souběhu určitých okolností mohl být takový pokyn uspokojen za cenu pro zákazníka příznivější, ale to je pouhou možností záruky jistoty, že se stane skutečností, proto byl takový postup rizikový. Zadání dvou nákupních pokynů znamená, že nejprve by musel makléř zadat jeden nákupní pokyn a teprve poté druhý nákupní pokyn, neboť jejich současné zadání není možné a vznikne časová prodleva, kdy může dojít ke změně podmínek na trhu. Podle žalobce nelze přijmout závěr žalovaného, že se žalobce dopustil správního deliktu tím, že zákazníkův pokyn nerozdělil a neprovedl postupně ve dvou částech, neboť nesměli žalobce vystavovat zákazníka riziku neprovedení jeho pokynu tím, že by měl stanovené cenové podmínky pokynu. Není důvodu, proč neaplikovat stejné pravidlo jako ve výroku I. bodu i rozhodnutí, který není touto žalobou napadán i na povinnost žalobce nevystavovat zákazníka riziku neprovedení jeho pokynů tím, že by zákazníkem stanovené množstevní podmínky pokynu měnil. Žalobce namítl, že v rozsahu změny výroku stran zákazníka P. je rozhodnutí nepřezkoumatelné ve výrokové části i v odůvodnění, neboť neobsahuje popis skutkových a právních závěrů žalovaného ohledně hodnocení povinnosti žalobce k neprodlenému provedení obchodu. Rozhodnutí postrádá úvahy ohledně obsahu pojmu neprodleně a ohledně existence a obsahu povinnosti žalobce takto a v takovém časovém horizontu postupovat. Nato se uvedené úvahy staly až součástí žalovaného rozhodnutí a žalobce neměl možnost se k takovým úvahám vyjádřit v rámci rozkladu. Žalobce tak byl zkrácen na svých právech.

K tomu z obsahu spisového materiálu a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplynulo, že delikt ní jednání žalobce bylo podle správních orgánů zjištěno v rámci státní kontroly dle deníku obchodníka (žalobce) a sice, že pokyn zákazníka P. k nákupu 1 000 kusů akcií společnosti Orco Property group S.A. zadaných dle údajů v deníku dne 18.9.2007 v čase 14:56 byl registrován na BCPP v systému SPAD za cenu 2 890 Kč za jednu akcii v čase 14:58:47. Prvoinstanční správní orgán z údajů o nabídce tvůrců trhu v systému SPAD pražské PCPP zjistil, že v době přijetí pokynu až do jeho uspokojení bylo možno uvedené množství cenných papírů nakoupit za nižší cenu, když v tomto čase bylo možno nakoupit 500 ks akcií za cenu 2 883 Kč za jednu akcii a zbylých 500 ks za cenu 2 884 Kč za jednu akcii. Tento stav trval od 14:55:33 do 14:58:39. V čase od 14:58:39 pal bylo možno nakoupit 500 ks za cenu 2 884 Kč a 500 ks za cenu 2 890 Kč. Z toho vyplynulo, že pokyn zákazníka bylo možno uspokojit za cenu lepší, než jaká byla zákazníkovi žalobcem přiznána. K tomu žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že pokyn zákazníka byl realizován za jím stanovenou limitní cenu a zákazník tuto realizaci přijal. V případě, že by se klient cítil poškozen, předpokládal by žalobce okamžitou reakci, neboť se jedná o zákazníka, který se v obchodování orientuje a obchoduje aktivně. Postup navrhovaným kontrolními pracovníky správního orgánu by znamenal možné porušení povinností plnit pokyny zákazníků za nejlepších podmínek, které bylo žalobci vytýkáno při prověřování principů poskytování investičních služeb. Provedení zákazníkova pokynu okamžitě bez čekání na lepší cenu odpovídalo také aktuální tržní situaci. Kotace byly postaveny na objemu, který neumožňoval realizovat pokyn zákazníka v požadovaném množství. K tomu správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 15 odst. 1 písm. g) zákona o podnikání na kapitálovém trhu v rozhodném

znění, podle kterého je obchodník s cennými papíry povinen plnit pokyny zákazníků za nejlepších podmínek a v pořadí v jakém je přijal. K vyjádření žalobce ve správním řízení uvedl, že jeho argumentace nezpochybňuje skutečnost, že pokyn zákazníka P. bylo možno uspokojit za lepších podmínek. Prvoinstanční správní orgán nesouhlasil s poukazem žalobce na stanovisko správního orgánu k politice provádění pokynu (bod “i” prvoinstančního správního rozhodnutí) s tím, že v případě zákazníka P. byly na trhu kotace umožňující bezprostřední realizaci pokynu za výhodnějších podmínek, než jak učinil žalobce. K námitce nemožnosti realizovat pokyn zákazníka v požadovaném množství dle aktuálních kotací na trhu prvoinstanční správní orgán uvedl, že na trhu byly v předmětném čase dokonce tři prodejní kotace na 500 ks akcií, jejichž akceptováním byl uspokojil žalobce pokynem zákazníka v požadovaném množství za výhodnějších podmínek a v případě této realizace by žalobce vynaložil na nákup dvou lotů akcií ve prospěch zákazníka o 6 500 Kč, případně o 4 500 Kč méně. Podle prvoinstančního správního rozhodnutí tak žalobce porušil povinnost dle § 15 odst. 1 písm. g) zákona o podnikání na kapitálovém trhu a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 157 odst. 1 písm. p) téhož zákona. O rozkladu, který se v podstatných bodech shoduje s námitkami uplatněnými žalobcem v podané žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kde správní delikt ve věci pokynu zákazníka P. posoudil oproti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí (výrok I. „xiv“) : „dne 18.9.2007 provedla pokynem zákazníka Z. P. k nákupu 1 000 ks akcií Orco Properte Group S.A. (pokyn č. 9880014644500000) za nejlepších podmínek“ tak, že výrok I. písm. “xiv” prvoinstančního správního rozhodnutí změnil: na „dne 18.9.2007 provedla pokynem zákazníka Z. P. k nákupu 1000 kusů akcií ORCO PROPERTY GROUP S.A. (pokyn č. 9880014644500000) za cenu 2890 Kč, ačkoliv neprodleným obchodem na regulovaném trhu v systému SPAD mohla dosáhnout ceny příznivější pro zákazníka“. V odůvodnění k tomu žalovaný uvedl skutkový stav shodně, jako prvoinstanční správní orgán, nahlížel však na skutkový stav s pohledu kupce, oproti správnímu orgánu I. stupně, který stejný skutkový stav posuzoval s pohledu prodejce. Tento různý pohled na stejný skutkový stav však nemohl ničeho změnit na zákonnosti a správnosti závěrů správních orgánů obou stupňů, že se žalobce popsaným jednáním dopustil správního deliktu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 157 odst. 1 písm. p) zákona o podnikání na kapitálovém trhu. Žalovaný ostatně správnost skutkových i právních závěrů správního orgánu I. stupně potvrdil. Také podle stanoviska soudu žalobce pochybil, neboť prodal zákazníkovi akcie z vlastního účtu v čase 14:56 hod. za cenu 2 890 Kč a tím neprovedl pokynem zákazníka za nejlepších podmínek ve smyslu § 15 odst. 1 písm. g) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, neboť mu měl přiznat alespoň cenu, kterou by zákazník v daném okamžiku dosáhl na organizovaném trhu. K tvrzení žalobce, že by pokynem zákazníka musel rozdělit na dva pokyny, neboť v té době byly na trhu k dispozici obchody po 500 ks akcií a pokyn by tak neuspokojil jediným obchodem, soud dodává, že v čase realizace pokynu byla možnost nakoupit akcie pro zákazníka P. na trhu k dispozici za cenu 2 883 Kč – 2 884 Kč za jednu akcii a tento stav trval od 14:55:33 do 14:58:39, přičemž poté, tj. od času 14:58:39, bylo možno nakoupit 500 ks za cenu 2 884 Kč a 500 ks za cenu 2 890 Kč za jednu akcii. Realizaci pokynu zákazníka žalobcem přitom nic nebránilo a rozdělení pokynu na dva pokyny a tím splnění pokynu zákazníka za nejlepších podmínek není v praxi neobvyklým, stejně tak jako objem obchodu zákazníka P.. Makléř měl na zadání pokynu 3 minuty, po které byly kotace platné, rozdíl ceny přiznané zákazníkovi a ceny, za kterou bylo možno objektivně koupit akcie na regulovaném trhu, byl 6 až 7 Kč na jedné akcii, což znamená poškození zákazníka o 6.000 až 7 000 Kč. Žalobce měl pro dosažení nejlepší ceny využít aktuální situace na trhu, kterou znal v době realizace pokynu, jak mu to zákon ve smyslu § 15 odst. 1 písm. g) ukládá. Zákon přitom nestanoví o tom, že by nebylo možné zákazníkům pokyn rozdělit, ale požaduje po obchodníkovi s cennými papíry, aby plnil zákazníkovi pokyny za nejlepších podmínek a v pořadí v jakém je přijal. K námitce žalobce stran změny výroku

prvoinstančního správního rozhodnutí žalovaným soud uvádí, že žalovaný nepříliš vhodně opustil terminologii zákona danou ust. § 15 odst. 1 písm. g) zákona o podnikání na kapitálovém trhu a zvolil pro vyjádření stejné skutkové situace, tj. k popisu deliktního jednání žalobce, sousloví „ačkoliv neprodleným obchodem na regulovaném trhu v systému SPAD mohla dosáhnout ceny příznivější pro zákazníka“, které však, byť nepřesně, v souladu se zákonem vystihuje stejnou podstatu protiprávního jednání žalobce. Žalobce měl jednat tak, aby neprodleně, respektive bezodkladně a nikoliv později, po obdržení pokynů uspokojil pokyn zákazníka na regulovaném trhu v době, kdy pro zákazníka převládaly výrazně lepší podmínky, než které mu žalobce poskytl obchodem na vlastní účet. Nejedná se tedy o nové závěry žalovaného, v důsledku kterých by došlo ke zkrácení procesních práv žalobce. Soud proto žalobní námitky stran pokynu zákazníka P. považuje za neopodstatněné.

K námitkám stran pokynů zákazníků H., D., K. a ARIVA žalobce obdobně jako v úvodu žaloby tvrdil, že si žalovaný neopatřil všechny podklady nezbytné pro rozhodnutí ve věci, kdy žalobce již v rozkladu poukazoval na důkazy, které si žalovaný mohl a měl opatřit, ale neučinil tak. Z podkladů, které žalovaný měl, vyvodil nesprávné skutkové závěry a to zejména ohledně zavinění úmyslu, respektive pohnutky jednání žalobce a z toho pak učinil nesprávné právní závěry. Nejvýraznější je nezákonnost žalovaného rozhodnutí ohledně tohoto skutku zřetelná podle žalobce v tom, že žalovaný vyhodnotil všechny případy realizace čtyř pokynů různých zákazníků jako jednání *de iure de facto* identická, přičemž je v podstatě posuzoval jako dílčí útoky jednoho a téhož protiprávního jednání (jako jednání v jednočinném souběhu). Žalobce ale má za to, že uvedené čtyři případy se dělí na dvě skupiny, které jsou z hlediska podobnosti skutkového průběhu výrazně odlišné. První skupinu tvoří případy provedení pokynu zákazníka H. a D.. Ke konkrétním okolnostem provedení pokynů zákazníka H. žalobce odkázal na své tvrzení uvedené v rozkladu na č.l. 26 a 27 a tvrdil, že skutkový průběh případu byl jiný, než jak dovodil správní orgány obou stupňů. Za rozhodné považoval, že v okamžiku, kdy žalobce, respektive jeho makléř, uskutečnil obchod na svůj vlastní účet, nedisponoval informací o zákaznickově neprovedeném pokynu, a tedy neporušil žádnou svou povinnost. Pokud by žalobci bylo při striktně formální výkladu přičítáno protiprávní jednání neodpovídal by za ně ve smyslu § 192 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálových trzích. Žalovaný pochybil, když ohledně tohoto obchodu setrval na nesprávných skutkových i právních závěrech, které vyplynuly z prvoinstančního rozhodnutí, a nesprávně se vypořádal s argumentací žalobce uvedenou v rozkladu. K pokynu zákazníka D. žalobce znovu odkázal na svou argumentaci na str. 28-30 rozkladu a i u tohoto zákazníka tvrdil, že žalobce nedisponoval informací o zákaznickově neprovedeném pokynu a tedy neporušil žádnou svou povinnost a při striktně formálním výkladu protiprávního jednání by neodpovídal za správní delikt dle § 192 odst. 1 citovaného zákona. I zde žalovaný pochybil, pokud přezval závěry správního orgánu I. stupně. K pokynům zákazníků K. a ARIVA žalobce odkázal na svou argumentaci na str. 30-32 rozkladu. Uznal určité pochybení, avšak poukázal na opatření k nápravě, která přijal v těchto případech. I zde žalovaný pochybil, když převzal právní i skutkové závěry prvoinstančního správního rozhodnutí a vůbec nebo nesprávně se vypořádal s argumentací žalobce v jeho rozkladu. Ke všem případům pokynů zákazníka H., D., K. a ARIVA žalobce uvedl, že zásadní rozpor ve skutkovém hodnocení těchto obchodů plyne z nesprávného hodnocení a pochopení faktického fungování systému přijímání pokynů zákazníků, jejich zadávání do vnitřního systému žalobce a do obchodního systému burzy. Každý pokyn musí být ručně přepsán do počítače a následně odeslán do systému, logicky tak vzniká prodleva mezi obdržení telefonického pokynu a jeho zápisem do systému. Dále vznikla další časová prodleva spojená s odesláním pokynu ze systému žalobce do systému organizátora trhu. Žalovaný postupoval nesprávně, když k tomu nepřihlédl a neprovedl důkazy, které žalobce na podporu svých tvrzení navrhl. Žalovaný učinil závěr, že nebylo

prokázáno, že příslušný makléř žalobce využil příslušnou informaci o dosud neprovedeném zákaznickém pokynu, přitom ale došel k závěru, že makléři žalobce jednali protiprávní v úmyslu obohacovat se na úkor zákazníka. Takový závěr je vnitřně rozporný. Argumentace stran úmyslu žalobce obohacovat se na úkon zákazníka má přitom dopad při posouzení závažnosti protiprávního jednání. Je evidentní, že více dílčích útoků zvyšuje nebezpečnost protiprávního jednání a jeho závažnost. Realizace těchto čtyř zákaznických pokynů však nebyla vedena žádným jednotčím úmyslem ani záměrem, respektive takový prvek nebyl prokázán. I kdyby tedy šlo o protiprávní jednání, závažnost by byla nižší, než jak dovodil žalovaný. Žalovaný vystavěl svůj závěr o úmyslném protiprávním jednání jen na údajné blízké časové souvislosti obchodu a jejich údajné výhodnosti pro žalobce, v zájmu řádného posouzení a rozhodnutí věci měl však posoudit i obsah a dosah jiných důkazů, které mohly, ale také nemusely, přivodit ve věci jiné rozhodnutí. Provedení čtyř zákaznických pokynů v časovém rozmezí sedmi dnů a různými makléři lze jen těžko považovat za jednání, které by bylo za podmínek běžného fungování obchodníka s cennými papíry možné považovat za časově blízké související. Jedinou možností pak bylo provést další dokazování a to výsledky příslušných makléřů a důkaz větším počtem obchodů s předmětným cenným papírem v daném období. Z toho mohl žalovaný dovodit, že předmětná vytýkaná jednání byla velmi výjimečná a proto na ně nelze pohlížet jako na protiprávní. Žalovaný pochybil, pokud své nesprávné skutkové závěry ve věci vystavil toliko na jediné skupině důkazů, přičemž ostatní a priori vyloučil s poukazem na to, že by ve věci nepřinesli jiné poznatky. I kdyby žalobce připustil, že z hlediska objektivní odpovědnosti v některých případech vytýkaných jednání skutečně došlo k porušení jeho povinnosti, má zato, že je třeba aplikovat § 192 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu. Žalovaný porušil změnou výroku prvoinstančního správního rozhodnutí právo žalobce vyjádřit se k relevantním skutečnostem i proto je jeho rozhodnutí je nesprávné a nezákonné.

K tomu z obsahu spisového materiálu a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplynulo, že u zákazníka H. při prodeji 2 000 ks akcií Erste Bank dne 22.11.2007 (č. 9880016823900000) nakoupeným žalobcem na vlastní účet za cenu 1 147 Kč, přijímal a prováděl pokyn zákazníka makléř J. K.. V průběhu telefonického hovoru mezi makléřem a zákazníkem (10:46:22-10:47:03) reagoval žalobce na nákupní kotaci jiného tvůrce trhu a prodal z vlastního účtu 2 000 akcií Erste Bank za cenu 1 152 v čase 10:46:42 zde uvedeným pokynem. Makléřem zaznamenaným v deníku žalobce na vlastní účet žalobce je rovněž J. K. V čase 10:46:45 podle telefonické nahrávky makléř získal informaci o zájmu zákazníka H. prodat 2 000 ks akcií Erste Bank za aktuální tržní cenu, když již v čase 10:46:31 zákazník H. projevil zájem prodat akcie Erste Bank.

K tomu žalobce ve správním řízení uvedl, že obchod na vlastní účet provedl jako reakci na kotaci jiného obchodníka v 10:46:39 a registroval obchod systému burzy. Ke spárování obchodu došlo v 10:46:41. Makléř obchodující na vlastní účet žalobce obchodoval z vlastního rozhodnutí, nikoliv na základě informace o zájmu zákazníka H.. Zákazník H. zadával pokyn telefonicky v 10:46:22, ale teprve v čase 10:46:45 sdělil zákazník všechny potřebné údaje k provedení obchodu, zejména požadovanou cenu pokynu. Obchod na vlastní účet byl tedy realizován dříve, než zákazník specifikoval všechny potřebné náležitosti požadovaného obchodu. Nákupní cena byla zákazníkovi potvrzena již během telefonního hovoru, bez ohledu na to, zda zároveň probíhal obchod na vlastní účet. Dále žalobce uvedl, že je omylem u obou obchodů, tedy jak na vlastní knihu, tak pro zákazníka uveden makléř K., což je chyba v evidenci obchodu.

Správní orgán I. stupně vycházel z presumpce správnosti údajů, které žalobce uvedl v deníku obchodníka. Správní orgán I. stupně zjistil podle vývoje hloubky trhu v průběhu telefonického hovoru mezi zákazníkem a makléřem žalobce, že nejlepší nákupní kotace ve výši 1 147 Kč byla platná pouze po dobu 1 vteřiny a to v čase 10:46:56, jinak byla nejlepší

nákupní kotace vyšší. Prodání akcií z majetku zákazníka za tuto cenu by tak bylo teoreticky možné pouze promptním spárováním bezlimitního pokynu vloženého do obchodního systému SPAD během jedné vteřiny se zmíněnou nejlepší nákupní kotací. K tomu však ve sledovaném případě nedošlo, neboť pokyn zákazníka nebyl do systému SPAD vůbec vložen a to rozhodnutím makléře žalobce. Makléř tedy cenu, která byla zákazníkovi přiznána jako aktuální nejlepší možná, zvolil zcela libovolně a se znalostí faktu, že v čase 10:46:42 žalobce z vlastního účtu prodal shodný objem akcií za cenu 1 152 Kč. Dále je z obchodních dat zřejmé, že k okamžiku specifikace pokynu byly kotace žalobce v systému SPAD 1150 Kč/1158 Kč. Sřet zájmů mezi žalobcem a jeho zákazníkem tak vznikl v okamžiku rozhodnutí makléře o uspokojení pokynu zákazníka z vlastního účtu žalobce, kdy existovaly proti sobě stojící opačné zájmy ohledně výše ceny, za kterou měl být pokyn uspokojen. Pokud chtěl žalobce provést nákup akcií od zákazníka H. na vlastní účet, mohl takový nákup provést již v okamžiku specifikace pokynu minimálně za cenu své nákupní kotace ve výši 1 150 Kč, avšak pouze za předpokladu, že cena dosažitelná na trhu by nebyla pro zákazníka výhodnější. V projednávané věci navíc žalobce disponoval informací, že bezprostředně před specifikací pokynu zákazníka prodal z vlastního účtu akcie Erste Bank za cenu 1 152 Kč a při zachování spravedlivého přístupu měl žalobce přiznat tuto cenu zákazníkovi. Žalobce tedy prostřednictvím makléře získal informaci i zájmu zákazníka prodat 2 000 ks Erste Bank za tržní cenu a současně věděl, že prodal z vlastního účtu v systému SPAD 2 000 akcií Erste Bank za 1 152 Kč, avšak následně od zákazníka H. 2 000 akcií Erste Bank na vlastní účet koupil za cenu jen 1 147 Kč.

K pokynu zákazník D. ze správního spisu a rozhodnutí správních orgánů vyplynulo, že dne 22.11.2007 k prodeji 2 000 akcií Erste Bank od zákazníka D. pod zde uvedeným číslem pokynu za cenu 1 155 Kč. Tento pokyn přijímal počínaje časem 10:45:43 makléř Martin Vazač. Pokyn byl zákazníkem specifikován v čase 10:46:52. K okamžiku specifikace pokynu byly kotace stanovené žalobcem v systému SPAD 1146/1154 Kč. V čase 10:47:07 reagoval jiný tvůrce trhu na prodejní kotaci žalobce, který tak ze svého účtu prodal 2 000 akcií Erste Bank za cenu 1 154. V čase 10:48:04 obnovil žalobce své kotace v systému SPAD za 1 152/1160 Kč a tyto v čase 10:48:10 upravil na 1 151/1 159 Kč. V čase 10:48:82 reagoval jiný tvůrce trhu na prodejní kotaci žalobce a žalobce tak prodal z vlastního účtu 2 000 akcií Erste Bank za cenu 1 159 pod zde uvedeným číslem pokynu. Žalobce obnovil své kotace až v čase 10:51:45 na úrovni 1 158 Kč/1 166 Kč. V čase 10:49:40 byl v obchodním systému burzy registrován obchod na základě pokynu zákazníka D. a to nákup na vlastní účet žalobce za cenu 1 155 Kč.

K tomu žalobce v průběhu správního řízení doplnil, že dne 22.11.2007 probíhalo obchodování velmi hekticky, časová tíseň, ve které se pracovníci nacházeli byla důvodem pro pozdější než okamžité zadání pokynu do systému a jeho realizaci. Nejednalo se o úmysl s cílem provést obchod na vlastní účet v předstihu před obchodem na účet zákazníka. Toho dne bylo realizováno na vlastní účet 358 z 562 celkovou transakcí. V 10:45:43 byl zahájen hovor se zákazníkem, v 10:46:52 zákazník zadal všechny náležitosti pokynu. V 10:48:53 byl proveden žalobcem obchod na vlastní účet a v 10:49:02 byl zákazník informován, že obchod byl realizován. Pokyn zákazníka byl realizován za jím stanovenou limitní cenu a zákazník tuto realizaci akceptoval. Jedná se přitom o zákazníka, který se v obchodování orientuje. Z toho správní orgán I. stupně dovodil, že žalobce od okamžiku specifikace pokynu provedl celkem dva obchody na vlastní účet s tím, že jeden z nich byl proveden za cenu vyšší, než jaká byla limitní cena zákaznickova pokynu. Rozhodl-li se žalobce uspokojit zákazníkův pokyn z vlastního účtu a sám taková akcie pro přijetí pokynu prodal za cenu vyšší, měl s ohledem na povinnost spravedlivého řízení středu zájmu s důrazem na upřednostnění zájmu zákazníka provést zákaznický pokyn alespoň za tuto cenu. Žalobce tedy prostřednictvím makléře Martina Vazače získal informaci o zájmu zákazníka prodat 2 000 akcií Erste Bank za

cenu 1 155, následně prodal z vlastního účtu na trhu 2 000 akcií Erste Bank za 1 159 Kč a vzápětí od A. D. koupil na vlastní účet 2 000 akcií Erste Bank za cenu 1 155 Kč. Dle časové řady pokynů identifikované pořadovým číslem pokynu vkládaného do obchodního systému účastníka řízení uvedené v deníku je zřejmé, že prodej 2 000 akcií z vlastního účtu žalobce v segmentu SPAD proběhl dříve než nákup těchto akcií od zákazníka D.. Žalobce tedy v okamžiku provedení klientského pokynu disponoval informací o množství a ceně akcií prodaných z vlastního účtu po přijetí pokynu zákazníka D..

K pokynu zákazníka K. vyplynulo, že dne 28.11.2007 přijal žalobce pokyn k prodeji 2 000 ks akcií Erste Bank od tohoto zákazníka se zde uvedeným číslem pokynu za 1 200 Kč. Tento pokyn přijímal počínaje časem 14:11:04 makléř Tomáš Matuška. Pokyn byl specifikován v čase 14:11:29. K okamžiku specifikace pokynu byly kotace žalobce v systému SAPD 1 196 Kč/1 204 Kč. V čase 14:11:33 byly kotace žalobcem změněny na 1 194 Kč/1 202 Kč. V čase 14:11:36 reagoval jiný tvůrce trhu na prodejní kotaci žalobce a žalobce prodal ze svého účtu 2 000 akcií za cenu 1 202 Kč. V čase 14:11:38 obnovil žalobce kotace v původní výši 1 194 Kč/1 202 Kč. V čase 14:11:44 opět reagoval jiný tvůrce trhu na prodejní kotaci žalobce, který tak prodal z vlastního účtu 2 000 akcií Erste Bank za cenu 1 202 Kč. V čase 14:11:46 obnovil žalobce své kotace na 1 195 Kč/1 2003 Kč. V čase 14:12:24 reagoval jiný tvůrce trhu na prodejní kotaci žalobce, který tak ze svého účtu prodal 2 000 akcií Erste Bank za 1 203 Kč. V čase 14:12:24 žalobce obnovil své kotace na 1 197 Kč/1 205 Kč. V čase 14:12:34 změnil žalobce své kotace na 1 198 Kč/1 206 Kč. V čase 14:13:15 reagoval jiný tvůrce trhu na prodejní kotaci žalobce, který tak prodal z vlastního účtu 2 000 akcií Erste Bank za 1 206 Kč pod zde uvedeným číslem pokynu. V čase 14:13:20 byl v obchodním systému burzy registrován obchod na základě pokynu zákazníka K. a to nákup na vlastní účet žalobce za cenu 1 200 Kč.

K tomu žalobce ve správním řízení uvedl, že hovor se zákazníkem byl zahájen v čase 14:11:04 a ukončen v 14:11:40, v čase 14:13:17 byl pokyn uspokojen a na burze spárován za klientem stanovenou limitní cenu. Technicky samotné vytvoření objednávky trvá nějakou dobu, protože je nutné vyplnit všechny potřebné náležitosti zákazníka a to není možné během dvou sekund. To žalobce uvedl v domněnce správního orgánu, že nejprve došlo k provedení obchodu ve 14:13:15 na vlastní účet a teprve poté k rozhodnutí koupit od zákazníka daný cenný papír. Přitom k tomuto rozhodnutí došlo údajně v dřívějším čase, než je obchod na vlastní účet a čas v 14:13:17 je pouze čas spárování na obchodu na burze. Nicméně k rozhodnutí nakoupit dané akcie za danou limitní cenu na vlastní účet došlo dříve. Teprve poté makléř na klientský účet vytvořil objednávku, odeslal na trh a teprve pak byla spárována. Mezi tím došlo k obchodu na vlastní účet. Proto podle žalobce pouze náhodou došlo k obchodu tak brzy po rozhodnutí makléře realizovat obchod také na vlastní účet. Nicméně po celou dobu bylo riziko na straně obchodníka, že tržní cena dané akcie bude klesat a tudíž v této spekulaci na vlastní účet nebude úspěšný.

Z toho správní orgán považoval za zřejmé, že po specifikaci pokynu zákazníka provedl žalobce celkem tři prodeje z vlastního účtu za ceny vyšší než limitní. Dále správní orgán I. stupně odkázal na argumentaci uvedenou u zákazníka D. ohledně střetu zájmu a spravedlivé ceny. Argumentace žalobce, která směřuje pouze proti krátkému časovému odstupu posledního obchodu a okamžikem registrace klientského obchodu, je tak s ohledem na skutečný stav věci bezpředmětná. Podle prvoinstančního správního orgánu žalobce prostřednictvím makléře Matušky získal informaci o zájmu zákazníka prodat 2 000 akcií Erste Bank za cenu 1 200 Kč, následně prodal z vlastního účtu na trhu 2 000 akcií Erste Bank za 1 206 Kč a vzápětí od K. koupil na vlastní účet 2 000 akcií Erste Bank za cenu 1 200 Kč. Dle časové řady pokynů uvedené v deníku je zřejmé, že prodej 2 000 akcií z vlastního účtu žalobce do trhu proběhl dříve, než nákup těchto akcií od zákazníka K.. Žalobce tedy v okamžiku

provedení klientského pokynu disponoval informací o množství a ceně akcí prodaných z vlastního účtu po přijetí pokynu zákazníka K..

K pokynu zákazníka ARIVA vyplynulo, že dne 29.11.2007 přijal žalobce pokyn k nákupu 2 000 akcií Erste Bank od zákazníka ARIVA za cenu 1 239 Kč, pokyn přijímal počínaje časem 9:42:55 makléř J. K.. Ke specifikaci pokynu došlo v 9:43:11. K okamžiku zahájení telefonického hovoru byly kotace žalobce v systému SPAD 1 234/1 242 Kč. Po specifikaci pokynu reagoval jiný tvůrce trhu na nákupní kotaci žalobce a ten nakoupil na vlastní účet 2 000 akcií Erste Bank za cenu 1 234 v čase 9:46:56 pod zde uvedeným číslem pokynu. V čase 9:44:49 byl v obchodním systému burzy registrován makléřem Bohumilem Pavlicou obchod na základě nákupního pokynu zákazníka ARIVA a prodej z vlastního účtu žalobce za cenu 1 237 Kč.

K tomu žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že je třeba zohlednit skutečnost, že kotace obchodu na vlastní účet byla do systému vložena již v 9:42:07, tedy ještě předtím než zákazník zavolal. Obchod proběhl dle žalobce čtyři sekundy před sdělením zákazníka pro koho se bude obchodovat, neboť zákazník teprve v 9:44:00 sdělil jméno osoby, pro kterou bude obchod realizován, zatímco obchod na vlastní účet žalobce byl realizován v 9:43:56. K tomu správní orgán uvedl, že nepovažuje za rozhodné, kdy žalobce stanovil své kotace v segmentu SPAD. Z pohledu celého případu je určující, že žalobce nakoupil na svůj účet 2 000 akcií Erste Bank po přijetí zákaznického pokynu a i se znalostí této skutečnosti provedl nákupní pokyn zákazníka za cenu sice lepší než limitní, ale stále ještě za vyšší, než jaké dosáhl od sám. Žalobce tedy prostřednictvím J. K. získal informaci o zájmu zákazníka koupit 2 000 akcií Erste Bank za cenu 1 239 Kč, následně nakoupil na vlastní účet na trhu 2 000 akcií Erste Bank za 1 234 Kč a vzápětí prodal z vlastního účtu zákazníkovi 2 000 akcií Erste Bank za cenu 1 237 Kč. Dle časové řady pokynu uvedené v deníku je zřejmé, že nákup 2000 akcií na vlastní účet žalobce na trhu proběhl dříve než prodej těchto akcií zákazníkovi ARIVA. Žalobce tedy v okamžiku provedení klientského pokynu disponoval informací o množství a ceně akcií nakoupených na vlastní účet po přijetí pokynu zákazníka ARIVA. K tvrzení žalobce, že pouze z časové souvislosti nelze usuzovat na záměr žalobce upřednostnit svůj zájem oproti zájmu zákazníka. Vnitřními opatřeními a nařízeními žalobce zakazuje jakékoliv upřednostnění svých zájmů oproti zájmům zákazníka. Všem zaměstnancům je tato zásada opakovaně zdůrazňována, přičemž tím, že žalobce obchoduje velmi aktivně, nelze vyloučit pravděpodobnost, že nastanou časové souvislosti vypořádání některých pokynů, kdy pak může nastat podezření z předestřených skutečností. Takové podezření postavené pouze na časové souvislosti v řádu od několika vteřin po minuty bez zkoumání dalších okolností však nestačí pro závěr, že byl spáchán správní delikt.

K tomu prvoinstanční správní orgán konstatoval, že z pouhé časové souvislosti vytýkané porušení právních předpisů nedovojuje, nýbrž že jednání žalobce zasadil do širšího kontextu. Podle prvoinstančního správního orgánu je zřejmé, že v případě uspokojování pokynu zákazníka z vlastního účtu obchodníka je tento povinen zaplnit zvýšené nároky na transparentnost celého procesu a zejména způsobu stanovení nejlepší možné ceny pro zákazníka, neboť v těchto případech má obchodník vždy proti zákazníkovi informační výhodu, kterou může využít ve svůj prospěch. Podle správního orgánu je nezákonné, když obchodník plní pokynu zákazníků sice v souladu s jimi stanovenými limity, avšak nevyužívá nejlepších podmínek.

Výše uvedený skutkový stav správní orgán I. stupně právně posoudil jako střet zájmů mezi obchodníkem (žalobcem) a zákazníkem, tzv. front running tedy zakázané jednání. Obchodník, který využívá znalostí platných pokynů svých zákazníků k provádění obchodu na vlastní účet za účelem získání určité výhody, nejčastěji v podobě realizace zisku z kurzových rozdílů. Střetem zájmů, který v takové situaci vzniká, je střet zájmů na dosažení nejlepší ceny, tj. na jedné straně ceny prodeje (cena co nejvyšší), na straně druhé pak ceny nákupu (cena co

nejnižší). Do střetu zájmu se tak žalobce dostal tím, že se rozhodl uspokojit pokyn zákazníka proti vlastnímu účtu a, jak bylo prokázáno, při střetu zájmu nepostupoval spravedlivě v nejlepším zájmu zákazníka. Všechny případy zjištěného, prokázaného střetu zájmu (pokyny zákazníků H., D., K. a ARIVA) se odehrály v listopadu roku 2007 a správní orgán je kvalifikovat podle právní úpravy účinné k 1.7.2008 a hodnotil je jako jednotlivé dílčí útoky. Tedy pokračování ve správním deliktu. Podle prvoinstančního správního orgánu žalobce svým jednáním porušil § 15 odst. 1 písm. f) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 30.6.2008, neboť situaci, kdy vznikl střet zájmů mezi ním a jeho zákazníkem nedala přednost zájmům zákazníka, ale zájmu svému. Svým jednáním naplnil žalobce skutkovou podstatu správního deliktu dle § 157 odst. 1 písm. p) citovaného zákona. Ve výroku prvoinstančního správního rozhodnutí I. písm. xv správní orgán prvního stupně uvedl, že „dne 22.11.2007 v případě zákazníků M. H. a A. D., dne 28.11.2007 v případě zákazníka A. K. a dne 29.11.2007 v případě zákazníka ARIVA, spol. s r.o., využil informace o podaných, ale dosud neprovedených, pokynech těchto zákazníků ve vlastní prospěch, když v situaci, kdy vznikl střet zájmů mezi ním a jeho zákazníky, nedal přednost zájmům zákazníků, ale zájmu svému“. O rozkladu na jehož námitky žalobce v podané žalobě v tomto rozsahu odkázal, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kde ve výroku I. písm. xv oproti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí provedl změnu tak, že „dne 22.11.2007 provedl pokyn zákazníka M. H. k prodeji 2 000 kusů akcií Erste Bank se zde uvedeným číslem pokynu za cenu 1 147 Kč, dne 22.11.2007 provedl pokyn zákazníka A. D. k prodeji 2000 kusů akcií Erste Bank se zde uvedeným číslem pokynu za cenu 1 155 Kč, dne 28.11.2007 provedl pokyn zákazníka A. K. k prodeji 2000 kusů akcií Erste Bank se zde uvedeným číslem pokynu za cenu 1 200 Kč, dne 29.11.2007 provedl pokyn zákaznice ARIVA spol. s r.o. k nákupu 2000 kusů akcií Erste Bank za cenu 1 239 Kč, v úmyslu obohatit se na úkor uvedených zákazníků tím, že obchody provedl na vlastní účet za ceny, které neodpovídaly cenám dosaženým účastníkem řízení v rámci vlastních obchodů se stejnými investičními nástroji na regulovaném trhu krátce před provedením pokynu zákazníka“. V odůvodnění se žalovaný připojil ke skutkovým a právním závěrům správního orgánu I. stupně s výjimkou toho, že podle žalovaného správní orgán nedostatečně prokázal, že by účastník neprovedl svůj obchod, pokud by neznal parametry pokynu zákazníka. Takový závěr podle žalovaného nelze z provedených důkazů ani z argumentace v odůvodnění prvoinstančního správního orgánu vyvodit. Proto žalovaný přisvědčil námitce žalobce, že úmysl využít informace o pokynech zákazníků nebyl přesvědčivě prokázán. Dále však žalovaný měl zato, že i v případě, že by byla prokázána dílčí skutková okolnost jednání žalobce, v převažující části zůstal skutkový děj nedotčen. To platí též o zachování trestnosti. Jednání žalobce je porušením stejné povinnosti, jaké bylo vytýkáno prvoinstančním správním orgánem a právní kvalifikace nedoznala změny. Zachována zůstala i horní hranice pokuty stanovené zákonem. Úmysl nespočíval v úmyslném využití informace, ale v úmyslném obohacování na úkon zákazníka. O úmyslném jednání svědčí to, že žalobce se tohoto jednání dopustil opakovaně a vždy zákazníkovi přiznal horší cenu, než která odpovídala obchodům žalobce na vlastní účet na regulovaném trhu. Informace o cenách na trhu přitom makléři museli znát z vlastního informačního systému. K námitce žalobce, že je povinen dodržovat určité povinnost tvůrce trhu v systému SPAD žalovaný uvedl, že především musí dostát požadavkům, které jsou na jeho činnost kladeny zákonem, a námitku odmítl. Vzhledem k tomu, že podle žalovaného prvoinstanční správní orgán v této části vymezil skutek ve výroku neurčitým způsobem, neboť z něj není patrné, jaké konkrétní informace měl žalobce využít a jakým způsobem upřednostnil vlastní zájem, ale současně je z odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí zřejmé, že ten to vytýká žalobci provádění obchodu na vlastní účet za ceny výhodnější pro žalobce a nespravedlivé pro zákazníky, proto žalovaný vymezil skutek tak, aby formulace výroku lépe obstála z hlediska zákonných požadavků,

kteřé jsou na popis skutku kladeny. Vymezení skutku po provedené změně bude přesněji vystihovat jednání, které správní orgán skutečně žalobci vytýkal, což je patrné z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Změna nezasáhne do práva žalobce na opravný prostředek, neboť v podstatné části zůstala skutková zjištění nedotčena. Nápravy proto bylo lze dosáhnout změnou výroku. Dále žalovaný skutkový stav u jednotlivých zákazníků popsal obdobně jako prvoinstanční správní orgán a u zákazníka H. ve shodě se správním orgánem I. stupně ze záznamu v deníku obchodníka vzal za prokázané, že obchod na vlastní účet v systému SPAD a obchod se zákazníkem vyřizoval stejný makléř, který v průběhu komunikace se zákazníkem, tedy při znalosti pokynu zákazníka prodal 2000 akcií Erste Bank v systému SPAD z vlastního účtu za jednotkovou cenu 1 152, aby vzápětí stejné množství akcií nakoupil od zákazníka z 1 147 za akcii. Přitom znal již v průběhu komunikace množství zákazníkem nabízených akcií. Žalovaný uzavřel, že k nákupu akcií od zákazníka na vlastní účet za jednotkovou cenu 1 147 neměl žádný důvod, neboť v okamžiku obchodu byla příslušná poptávka po akciích na trhu a žalobce tedy mohl pokyn zákazníka transparentně na trhu plně uspokojit za cenu 1 152 Kč za akcii. Kotace 1 147 Kč byla na trhu v daný okamžik výjimečná a jednalo se v daném okamžiku o nejhorší dosažitelnou cenu. Podobné případy se opakovaly s tím, že z nich vždy těžil žalobce. Žalovaný nepovažoval za věrohodné tvrzení žalobce, že jednání nebylo záměrné. Skutkový stav správní orgán I. stupně zjistil z deníku obchodníka, zejména z časové řady, která je v deníku zaznamenána a z nahrávky rozhovoru mezi makléřem a zákazníkem. K zákazníkovi D. po zhodnocení skutkového děje a právních závěrů prvoinstančního správního orgánu a námitkám žalobce v rozkladu žalovaný uzavřel, že žalobce záměrně jednal tak, aby k obchodu došlo a k obchodu nepoužil nabízené akcie zákazníka. Makléř přitom o kotaci v systému SPAD věděl z informačního systému. Z hlediska posouzení skutku jako správního deliktu by byla podstatná pouze skutečnost, že obchod v systému SPAD reálně neproběhl a jednání by zůstalo ve stádiu pokusu. Sám žalobce na trhu vědomě obchodoval za lepší cenu, než přiznal zákazníkovi. Žalobce se proto nemůže dovolávat liberačního důvodu § 192 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu. K zákazníkovi K. a ARIVA žalovaný vyjádřil své stanovisko k rozkladovým námitkám žalobce, že jednání nebylo úmyslné, obchody měli provádět nezávisle na sobě dva makléři, kteří nebyli vzájemně informováni o prováděných pokynech, k ověření této skutečnosti žalobce navrhoval výsledky makléřů a k námitce, že by mělo být rozhledného, že žalobce zákazníkům rozdíl cenu uhradil, žalovaný konstatoval, že skutečnost, že se makléři vzájemně nemuseli informovat o pokynech, není z hlediska posouzení deliktu významná. Makléř Tomáš Matuška v případě obchodu pro zákazníka K. si musel být vědom postavení žalobce jako tvůrce trhu a musel být přinejmenším srozuměn s tím, že v systému SPAD žalobce kotuje a na jaké cenové úrovni jsou kotace nastaveny. Stejný závěr platí obdobně v případě obchodníka zákazníka ARIVA. Výsledky makléřů k prokázání skutečnosti, zda byly vzájemně informováni o obchodech účastníka řízení, by proto nepřinesly žádné podstatné skutkové zjištění a správní orgán I. stupně jejich neprovedením nepochybil. Žalovaný vnímal snahu žalobce o narovnání se zákazníky pozitivně, nenalezl však prostor pro významnější zohlednění této skutečnosti při posuzování otázky volby, druhu a výše sankce, neboť zákon o podnikání na kapitálovém trhu stanoví za jednání, kterého se žalobce dopustil horní hranici pokuty ve výši 20 000 000 Kč. Pokuta uložená správním orgánem I. stupně se pohybuje výrazně při dolní hranici zákonné sazby a z toho je patrné, že správní orgán I. stupně dostatečně akcentoval všechny polehčující okolnosti jednání žalobce a dodatečné narovnání se zákazníky pod hrozbou sankce již nemůže výrazněji zasáhnout do úvah o výši pokuty.

Podle stanoviska soudu nejsou žalobní body formulované žalobcem ve vztahu k případům zákazníků H., D., K. a ARIVA způsobilé důvodně napadnout zákonnost žalovaného rozhodnutí. Předně soud uvádí, že pokud žalobce ve svých žalobních námitkách odkazuje na svou argumentaci v rozkladu s uvedením příslušných čísel listů tohoto opravného

prostředku, je taková formulace žalobních bodů obecná a nekonkrétní a v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí správních soudů. Žalobní body totiž musí napadat konkrétní nezákonnosti správního rozhodnutí. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgány posuzovaly delikt ní jednání žalobce jako dílčí útoky jednoho a téhož protiprávního jednání, tj. jako jednání v jednočinném souběhu, soud jeho stanovisko nesdílí. Je tomu tak proto, že z obsahu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že tyto posuzovaly jednotlivé dílčí útoky žalobce jako pokračování ve správním deliktu, kdy jednotlivým prvkem byl stejný způsob jeho spáchání a blízká časová souvislost. Ve všech případech pokynů zákazníkům H., D., K. a ARIVA žalobce totiž prostřednictvím svých makléřů ve smyslu § 15 odst. 1 písm. f) zákona o podnikání na kapitálovém trhu porušil povinnost dát přednost zájmům zákazníka před zájmy vlastními tím, že obchody provedl na vlastní účet za ceny, které neodpovídaly cenám dosaženým žalobce v rámci vlastních obchodů se stejnými investičními nástroji na regulovaném trhu krátce před provedením pokynu zákazníka. Obchody byly provedeny v rozmezí několika dnů na vlastní účet žalobce, který se obohatil na účet zákazníků stanovením ceny, která byla výrazně pod cenou, za kterou sám žalobce na regulovaném trhu obchodoval. Úmysl žalobce nespočíval v úmyslném využití informace, ale v úmyslném obohacování se na úkon zákazníka. Žalobce se jednání dopustil opakovaně a vždy zákazníkovi přiznal horší cenu, která odpovídala jeho vlastním obchodům na vlastní účet na regulovaném trhu. Informace o cenách na trhu přitom makléři museli znát z vlastního informačního systému. Jednalo se ve všech případech o podobný způsob provedení správního deliktu a soud přisvědčuje stanovisku žalovaného, že provoz obchodníka s cennými papíry není tak výjimečný, že by rozmezí několika dnů přerušovalo časový jednotící prvek. Žalobce přitom nijak nekonkretizoval, v čem výjimečnost jeho provozu spočívá a jeho námitka ve v tomto ohledu opět obecná. Při zjištění skutkového stavu správní orgán I. stupně i žalovaný vycházeli z deníku obchodníka s cennými papíry a z nahrávek komunikace makléřů. Pokud správní orgány obou stupňů nepřistoupily na doplnění dokazování, které žalobce navrhoval, jednaly v souladu se zákonem, neboť skutkový stav byl zjištěn dostatečně a žalobcem navrhované důkazy výsledky makléřů by nemohly zvrátit skutečnosti vyplývající z deníku obchodníka a z nahrávek komunikace stejných makléřů. K tomu, aby bylo zjištěno, zda spolu makléři žalobce navzájem komunikovali (u pokynu zákazníka K. a ARIVA), provedení výsledků makléřů rovněž nebylo třeba, neboť takové zjištění je pro objasnění skutkového stavu a jeho právní hodnocení irelevantní. Rozhodné totiž je vlastní jednání žalobce, za které je postihován, a sice porušení pravidel jednání se zákazníky podle § 157 odst. 1 písm. p) tím, že žalobce nedal přednost zájmům zákazníka před zájmy svými. Z deníku obchodníka a z nahrávek komunikace makléřů vyplynuly časy, kdy byly pokyny podány, jaké měli parametry, a byly také zadokumentovány vlastní obchody žalobce. Úmysl obohatit se na úkor zákazníků vyplynul ze skutečnosti, že makléři v danou chvíli znali poměry na regulovaném trhu, neboť zadávali kotace pro obchodování na tomto trhu. Žalobce je tvůrce trhu pro investiční nástroj, který byl předmětem obchodu a je nemyslitelné, že by makléřům údaje o obchodování na regulovaném trhu chyběly. Jednalo se o nepřímý úmysl žalobce a důkazy, které si správní orgány obou stupňů k prokázání správního deliktu žalobce opatřily, jsou pro jejich skutkové závěry a právní posouzení dostatečné a průkazné. Zjištěný skutkový stav a z něj učiněné právní závěry by nemohl zvrátit ani důkaz „větším počtem obchodů“, neboť pro vytýkané jednání žalobce není podstatné, v jakých jiných případech byla či nebyla zjištěna pochybení, rozhodné je vlastní jednání žalobce, za který byl trestán. Ani soud neshledal možnost liberace ve smyslu ust. § 192 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu za správní delikt, který žalobce spáchal, neboť splnění podmínek tohoto ustanovení žalobcem z průběhu správního řízení ani rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nevyplývalo a žalobce neprokázal, že by vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení vytýkané právní povinnosti zabránil. K tvrzení žalobce, že změnou žalovaného rozhodnutí byl

zkrácen na svých právech soud uvádí, že změna, kterou žalovaný ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu učinil, je vyjádřením snahy žalovaného upřesnit popis deliktního jednání žalobce, ovšem za stejných skutkových okolností, ze kterých vycházel i správní orgán I. stupně. Přitom je třeba zdůraznit, že žalovaný neopatroval žádné nové podklady pro rozhodnutí a vlastní právní posouzení se podstatně nelišilo od posouzení věci správním orgánem I. stupně. Soud sdílí stanovisko žalovaného, že jeho postup byl vhodný z důvodu procesní ekonomie, neboť nebyl důvod pro vracení věci správnímu orgánu I. stupně k novému řízení, aby v novém rozhodnutí provedl pouze formální změny ve výroku a změny odůvodnění tam, kde se dílčí právní názor odvolacího orgánu lišil od názoru jeho.

Žalobce konečně namítal nesprávnost uložení pokuty a tvrdil nesprávnost žalovaného rozhodnutí v tom, které jednání žalovaný a správní orgán I. stupně považovali za nejzávažnější, nezákonnost úvah o polehčujících a přitěžujících okolnostech a k tzv. deliktní minulosti žalobce, tvrdil, že rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné s tím, že zde uvedená úvaha je pouze formální a postrádá úvahy stran vztahu a významu konkrétního minulého jednání ve vztahu k jednání nyní posuzovanému. Podle žalobce rozhodnutí postrádá na základě jakých konkrétních okolností a údajů žalovaný vzal v potaz velikost a významnost žalobce na trhu. Žalobce tvrdil, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, jak se žalovaný vypořádal se svou povinností dle § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého má správní orgán dbát, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly rozdíly a pokud tak žalovaný učinil v odůvodnění svého rozhodnutí, nebylo to dostatečné, neboť odkazuje na námitku žalobce na nespecifikovaná uveřejňovaná rozhodnutí, aniž by odkázal na rozhodnutí konkrétní.

Soud ani tuto žalobní námitku nepovažuje za důvodnou. Je tomu tak proto, že podle stanoviska soudu správní orgány obou stupňů, přičemž je třeba hledět na správní řízení jako na jeden celek, důsledně postupovaly v souladu s ust. § 192 odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu a při určení výměry pokuty přihlédly k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za niž byl spáchán. Z odůvodnění jejich rozhodnutí je zřejmé, že vycházely ze zásady absorpce, podle které jsou sbíhající delikty postiženy pouze jednou sankcí, která je zákonem stanovena za nejtěžší z nich. Za nejzávažnější v tomto případě považuje správní orgán správní delikt pod bodem“ xv“ (případy zákazník H., D., K. a ARIVA), přičemž přihlížely v rámci zákonem stanoveného rozpětí také k tomu, že se žalobce při své činnosti dopustil velkého množství deliktů a tato skutečnost zvyšuje závažnost sankcionovaného protiprávního jednání. Podle ust. § 157 odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu lze za správní delikty, jichž se žalobce dopustil, uložit pokuty až 20 000 000 Kč, přičemž jednání žalobce, které správní orgány považují za nejzávažnější (§ 15 odst. 1 písm. f) citovaného zákona), je postiženo právě maximální pokutou 20 000 000 Kč. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí velmi podrobně rozvedl, jak posuzoval jednotlivé skutky žalobce z hlediska jejich závažnosti, vzal v úvahu minulou i současnou úpravu v oblasti podnikání na kapitálovém trhu a přihlédl k tomu, že s účinností nové úpravy nezanikla trestnost žádného z žalobcem spáchaných správních deliktů. Přihlédl i k tomu, že se jedná o pokračování správního deliktu (v případě správního deliktu „xv“ zákazník H., D., K. a ARIVA) a že tato okolnost zvyšuje závažnost tohoto správního deliktu zvyšuje. Uvážil také, že odpovědnost žalobce je odpovědností veřejnoprávní a objektivní bez ohledu na zavinění osob jednající jeho jménem a znakem skutkové podstaty tohoto deliktu také není způsobení konkrétního následku protiprávního jednání, ale jedná se o ohrožovací delikt. Správní orgán I. stupně zvážil polehčující i přitěžující okolnosti a přihlédl i k deliktní minulosti žalobce, kdy uvedl konkrétní případy protiprávních jednání, za které byla žalobci pokuta rovněž uložena. Vzal v ohled i velikost a významnost žalobce na finančním trhu, který je v současnosti jedním z největších českých

nebankovních subjektů působících na českém kapitálovém trhu s širokou klientskou základnou s historií sahající až do roku 1993, kdy byl založen a kdy byl v řízení také tvůrcem trhu v obchodním segmentu SPAD na burze cenných papírů. Uvážil i majetkové poměry žalobce a vlastní výši pokuty 1 250 000 Kč jako odpovídající závažnosti spáchaného správního deliktu, zejména způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Žalovaný posouzení správního orgánu I. stupně přisvědčil a ztotožnil se s ním. Soud pro stručnost na závěry správních orgánů obou stupňů v tomto směru odkazuje a plně je sdílí. Podle stanoviska soudu není rozhodnutí žalovaného ani v této části nepřezkoumatelné, je dostatečně konkrétní, je zřejmá správní úvaha, která je logická, založená na podkladech vyplývajících z obsahu spisového materiálu a nevybočující z mezí zákona. Soud tedy ani tuto žalobní námitku nepovažuje za opodstatněnou.

Pokud žalobce poukazoval nato, že žalovaný odkázal na nekonkrétní rozhodnutí ze své rozhodovací praxe, je třeba k tomu uvést, že sám žalobce v rozkladu ani jeho doplnění konkrétní skutkové obdobné případy neuvedl. Neučinil tak ani v žalobě a ani soudu není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje nerovný přístup žalovaného při rozhodování ve skutkově obdobných případech. Ani v tomto případě soud neshledal úvahu žalovaného nepřezkoumatelnou, neboť ze stanoviska žalovaného vyplynulo, že poukázal na svoji rozhodovací praxi s tím, že obdobné nedostatky, jaké byly zjištěny u žalobce, byly v minulosti stíhány mnohem přísněji. Jednalo se o posouzení důvodnosti rozkladových námitek žalobce stran sankce a soud takovou míru zobecnění v souvislosti s posouzením jednotlivých kritérií proto uložení sankce, zhodnocení skutkového stavu a posouzení správní úvahy prvoinstančního správního orgánu o důvodnosti a výši trestu považuje za zcela dostatečnou.

Žalobce ve všech svých žalobních bodech poukazoval na nesplnění ust. § 2 odst. 1, 4 správního řádu a tvrdil, že správní orgány tuto základní zásadu správního řádu pominuly či porušily. Ani tuto námitku žalobce soud nepřijímá, neboť má zato, že oba správní orgány postupovaly v souladu se zákony, právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu a dbaly, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem projednávané věci, což ostatně vyplynulo z výše uvedených skutečností.

Na základě všech shora uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Pokud žalobce žádal, aby soud postupoval podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. a od trestu upustil nebo jej snížil, soud pro moderaci důvod neshledal, neboť po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti nezjistil, že by trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, naopak s přihlédnutím k maximální hranici 20 000 000 Kč za jeden z mnoha správních deliktů, jenž se žalobce dopustil soud považuje pokutu ve výši 1 250 000 Kč za přiměřenou.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. října 2012

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.